

Villy Søvndal (SF):

For SF er der ikke den mindste tvivl om, at Saddam Hussein er en diktator, oven i købet af allerværste skuffe. Det taler skrupelløse, brutale overgreb mod landets egen befolkning, herunder militære angreb på befolkningsgrupper og mord på politiske modstandere, om. Det hører til dagens uorden i Irak. Der er næppe heller tvivl om, at Irak ikke overholder sine forpligtelser, og at Saddam Hussein har leget kispus med såvel våbeninspektørerne som med det internationale samfund.

SF's helt grundlæggende modstand mod støtte til dansk deltagelse i et militært angreb skyldes altså ikke en uenighed her, men at vi er overbevist om, at et militært angreb både er ulovligt og dumt.

I henhold til FN-Pagten kan mellemstatslige krigshandlinger kun tillades, hvis den ene part udgøres af FN eller er autoriseret af FN, dvs. FN's Sikkerhedsråd. Endvidere gælder det, at for at kunne iværksætte en militær operation skal Sikkerhedsrådet i henhold til Pagtens art. 39 skønne, at der foreligger »... en trussel mod freden, noget fredsbrud eller nogen angrebs-handling.«

Der skal med andre ord være tale om en helt konkret vurdering og sanktionering. En sådan foreligger ikke. USA og nu altså den danske regering i følgagtighed forsøger sig med en spidsfindig juridisk argumentation, hvor hovedindholdet er manglende overholdelse af våbenhvilen. Det er en argumentation, som ikke kun er uhyre problematisk, det skal jeg vende tilbage til, men som først og fremmest ikke holder.

Som jeg sagde under de korte bemærkninger, var det Sikkerhedsrådet, der iværksatte det her. Det var Sikkerhedsrådet, der iværksatte våbenhvilen, og i sagens natur er det alene Sikkerhedsrådet, der kan iværksætte en nyt militært angreb. Det er der ikke skygge af tvivl om.

Den anden del af det drejer sig så om det faktiske. Krig er i sig selv en modbydelighed uanset det billede, der forsøges skabt i tv af forskellige militære eksperter, der taler om den rene kirurgiske krig, der rammer præcist. Sådan går det ikke, sådan vil det heller ikke gå ved det her angreb, og når man har med en mand som Hussein at gøre, ville det være fuldstændig idiotisk at forestille sig, at de militære mål kan fastholdes som rent militære mål. De er formentlig allerede omdannet til børnehospitaler eller vuggestuer. Det har indtil nu været den

irakiske befolkning, der har ydet offrene siden krigen i 1991; det bliver det også denne gang, og det er også derfor, at Saddam Hussein ikke bøjer sig.

Jeg synes i virkeligheden, at nogle af ordførerne skulle spørge sig selv, hvis spil det egentlig er vi spiller i dag. Tror man, at Saddam Hussein er ked af det her angreb? Jeg tror det nemlig ikke. Han ønsker det her angreb for at fremtræde i rollen som martyr og for at få en støtte i den arabiske befolkning, der er endnu stærkere end den støtte, han fik efter den sidste krig.

Så finder jeg det i øvrigt himmelråbende naivt, hvis man forestiller sig, at man med luftbombardementer kan fjerne biologiske og kemiske våben og våbenproduktionsanlæg. Det er klart også for SF, at militære aktioner og krig kan være en nødvendighed af grunde, som er anført i FN-Pagten, men så må vi fastholde, at de skal være på FN-Pagtens grundlag, ellers åbner man for, at alle mulige små, mellemstore og store stater på privat initiativ fremover vil kunne udføre militære straffeaktioner. Så har vi etableret den situation, som professor Bertel Heurlin i dag på forsiden af Information karakteriserer som en test for den ny verdensorden. USA behøver ikke et klart mandat for et væbnet angreb på Irak, USA er er nemlig både anklager, dommer og ordenshåndhæver. Det vil sige, at det, vi er godt på vej til lige nu, er at erstatte en Pax FN, en FN-fred, med en Pax Americana.

Jeg vil godt spørge ordførerne, måske specielt fra Socialdemokratiet og De Radikale, om de virkelig tror, at verdenssamfundet kan holde til, at vi bomber FN 40-50 år tilbage på grund af situationen i Irak. Tror de virkelig det? Er der ikke rejst så mange berettigede tvivlsspørgsmål netop om det her, at det burde være tid til ordentlig omtanke, eller er grunden til, at vi ikke får tid til den ordentlige omtanke, at jo flere dage der går, jo større vokser modstanden sig hos Det Radikale Venstre og hos Socialdemokratiet? Jeg så i dag, at DSU, Danmarks Socialdemokratisk Ungdom, melder fra. Der er enkelte folketingsmedlemmer, der også har det moralske mod til at følge deres samvittighed i denne sag.

Er grunden til, at vi skal haste det her igenem i den fart, i virkeligheden, at gik der en uge mere, lykkedes det ikke at fastholde den fantastisk tynde argumentation, vi møder i denne sag?